

Mudar savjet ili dosadno predavanje

Postoji li uopće razlika između mudrog roditeljskog savjeta i dosadnih predavanja? Mnogi odrasli ne mogu tu razliku prepoznati, ali djeca u većini slučajeva sve skupa doživljavaju kao dosadne lekcije s visoka, koje imaju za cilj zagnjaviti ih i mučiti.

Sjetite se i sami svog djetinjstva i epizoda u kojima vas mama upozorava u monologu da nije pametno da se djevojke vaše dobi šminkaju.

I kad imamo najbolju namjeru djeci uputiti neki savjet ili im objasniti i naučiti ih zašto odrđeno ponašanje nije lijepo ili prihvatljivo, često nailazimo na kolutanje očima i izraz lica koji govori "Daj šuti mama. Dosadna si".

No to nas ne bi trebalo uopće omesti u naumu. Pred djecom se ne treba povlačiti, osobito ako im imate nešto važno i kvalitetno za reći. Treba nastaviti s lekcijom i pokušati zadobiti što je više pažnje moguće. Ukoliko je savjet finale nekog konflikta popraćenog burnim emocijama, dobro je mirnim glasom koji će utišati bijes kod djeteta, ukazati mu u čemu je u krivu. Najbolji savjet koji možemo djetetu dati je da je samo krivo za svoje negativne emocije i da samo ono upravlja svojim mislima i djelima koje su dovele do neke situacije.

To ne znači da se nakon vašeg govora dijete neće nezainteresirano okrenuti i otici kao da ste govorili zidu.

U tome i leži odgovor na pitanje koja je razlika između savjeta i lekcije. Razlika je u stavu djeteta, u njegovu karakteru i načinu na koji doživjava svijet oko sebe. Ukoliko dijete ili tinejdžer ima loš stav, vaš će mudar savjet, bez obzira kako on bio iznesen i koliko mirno i pažljivo, biti doživljen kao osuđujuća i dosadna lekcija o lošem ponašanju. Ako pak odgajate dijete koje može svoj ponos staviti na stranu i postaviti se pozitivno, ono će saslušati savjet i koristiti ga ako ne prije, onda kasnije u odrasloj dobi.

Naravno, roditeljima je žao što su im tinejdžeri i djeca toliko nesmotreni i ne slušaju, odnosno što ne vide koliko bi im neki savjeti mogli olakšati život. Djeca su tvrdoglava i vole svijet istraživati i iskušavati na svoj način, bez obzira što je to ponekad duži i teži put.

Ipak, to ne znači da trebamo prestati davati dobre savjete. Najvažnije je pronaći neki zajednički jezik koji će djetetu odgovarati i po sadržaju i po tonu te neće osjetiti razliku u razgovoru. U savjetima se možemo uvijek više koncentrirati na njih kao osobe, a ne toliko na radnje i postupke. Ukoliko se svađaju s braćom, bolje je dati savjet vezan uz osjećaj bijesa i negativnosti. Bolje je reći "žao mi je što osjećaš takav bijes i voljela bih kada bi mogao/mogla sve to negativno jednostavno pustiti iz sebe van", nego "zašto si živčana i drska...znaš da to nije lijepo, niti se lijepo svađati s bratom".

Ponekad neće ni to upaliti, jer djeca jednostavno žele ostati bijesna i ljutita. Ono što ipak postižemo je da čuju savjete i da se savjeti ipak negdje bilježe. Ako ne prije, naša će ih djeca početi ponavljati kada i sama budu imala djecu.